

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích projednal ve veřejném zasedání konaném dne 13. září 2022 v senátě složeném z předsedy JUDr. Aleše Holíka a soudkyň JUDr. Šárky Pfeiferové a JUDr. Brigity Košinové odvolání **obžalované** █████ K████ S████ **narozené** █████, trvale bytem █████, proti rozsudku Okresního soudu v Pardubicích ze dne █████, č. j. █████, a rozhodl

takto:

*Z podnětu odvolání obžalované se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu **zrušuje ve výroku o trestu zákazu činnosti.***

*Podle § 259 odst. 3 tr. řádu se **nově rozhoduje** tak, že se obžalované podle § 67 odst. 2 písm. b), § 68 odst. 1, odst. 2, odst. 3 tr. zákoníku ukládá **peněžitý trest 50 denních sazeb po 600 Kč, v celkové výši 30 000 Kč.***

*V ostatních výrocích zůstává napadený rozsudek **nezměněn.***

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byla obžalovaná uznána vinnou přečinem těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku, za který jí byl uložen trest odnětí svobody v trvání devíti, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 16 měsíců, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 14 měsíců.

podle skutkových zjištění napadeného rozsudku se obžalovaná dopustila shora uvedeného trestného činu tím, že dne [REDACTED] v době okolo [REDACTED] hodin řídila v [REDACTED] po hlavní místní pozemní komunikaci ulicí [REDACTED] ve směru od křižovatky s ulicí [REDACTED] ke křižovatce s vedlejší pozemní komunikací směřující na parkoviště naproti areálu [REDACTED] [REDACTED], osobní motorové vozidlo tovární značky [REDACTED], registrační značky [REDACTED], evidované na Základní školu a mateřskou školu [REDACTED] IČ: [REDACTED], kdy při odbočování v této křižovatce vlevo do vedlejší komunikace, si zkracovala průjezd křižovatkou, přičemž nejela u pravého okraje vozovky určeného pro její směr jízdy, ale do vedlejší komunikace vjížděla přes protisměrný jízdní pruh, kdy v rozporu s ustanovením § 4 písmeno a), b), ustanovením § 5 odstavec 1 písmeno b), odstavec 2 písmeno g) a ustanovením § 11 odstavec 1 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, nedostatečně sledovala dopravní situaci v prostoru větve křižovatky, do které odbočovala, přičemž přehlédla chodkyni [REDACTED] [REDACTED]u, která přecházela přes vozovku vedlejší pozemní komunikace z pravé strany řidičky na levou stranu, a s touto se následně v prostoru vedlejší pozemní komunikace levou přední částí vozidla střetla, když chodkyně do doby střetu již ve vozovce ušla úsek o délce více než devíti metrů, a střetem byla sražena na vozovku před vozidlo, při dopravní nehodě utrpěla poškozená chodkyně [REDACTED] [REDACTED], narozená [REDACTED], [REDACTED] – [REDACTED], a zlomeninu [REDACTED], které si vyžádaly ošetření v [REDACTED] nemocnici s [REDACTED] a následnou [REDACTED] ode dne nehody do [REDACTED], následně byla propuštěna do domácího léčení, které bylo přerušeno její hospitalizací v [REDACTED] od [REDACTED], přičemž v důsledku zranění byla a stále je citelně omezena na [REDACTED], neboť zpočátku byla upoutána na lůžko a odkázána na pomoc jiné osoby, přičemž v současné době nemůže stále plně došlapovat na pravou dolní končetinu, a k chůzi je nucena užívat oporu v podobě berlí.

2. Proti tomuto rozsudku podala obžalovaná prostřednictvím svého obhájce odvolání směřující do výroku o trestu. V písemném odůvodnění namítla, že se k žalovanému jednání plně doznala. Poškozené se ihned po dopravní nehodě omluvila a měla zájem být s poškozenou i poté v kontaktu a nabídnout jí pomoc. V této oblasti však neměla žádné zkušenosti, proto se spolehla na radu policistů šetřících dopravní nehodu a kontaktovala probační službu. Z důvodu série nedorozumění a nezkušenosti, co má dělat, k setkání s poškozenou nakonec nedošlo, nabídnutou pomoc však poškozená odmítla. Až po kontaktování obhájce začala jednat v tom smyslu, že poškozené nabídla odškodnění nad rámec pojistného plnění; nabízená částka nebyla poškozenou přijata. Od počátku řízení si je vědoma svého pochybení a měla snahu napravit vzniklé následky. Své odvolání tak směřuje toliko do výroku o trestu, a to zejména trestu zákazu činnosti. Žije v malé obci, která se nachází cca 30 km od Pardubic, do nichž denně dojíždí za prací. Jiná doprava, než se dvěma přestupy a trvající minimálně 90 minut, neexistuje. Je samoživitelkou a stará se o dítě se zdravotním omezením, které jezdí do specializované školy a k lékaři. Není reálné, aby s ním každý den po řadu měsíců absolvovala cestu celkem trvající více než tři hodiny se čtyřmi přestupy. Přeprava veřejnou hromadnou dopravou bude mít na dítě a jeho zdravotní stav velmi nepříznivý vliv. Ona sama naježdí desítky tisíc kilometrů ročně a dopravní nehoda je jejím ojedinělým pochybením. Argumentace okresního soudu, že trest zákazu činnosti je v obdobných případech ukládán vždy, se jeví argumentací nepřiléhavou. Má za to, že s ohledem na její přístup k celé záležitosti, jakož i specifické osobní poměry, je možné

trest zákazu činnosti neuložit a místo toho uložit např. trest peněžitý, příp. trest obecně prospěšných prací. V petitu svého odvolání navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek ve výroku, kterým jí byl uložen trest zákazu činnosti, bez dalšího zrušil, příp. aby nově rozhodl tak, že se ukládá jiný alternativní trest.

3. Intervenující státní zástupce navrhl odvolání obžalované primárně zamítnout, když kombinace podmíněně odloženého trestu odnětí svobody a trestu zákazu činnosti se jeví kombinací přiměřenou a přiléhavou. S ohledem na specifické potřeby syna obžalované však připustil, že by bylo možné výjimečně uložit místo trestu zákazu činnosti jiný, alternativní, trest.
4. Odvolání obžalované je třeba považovat za podané včas, oprávněnou osobou, ve znění písemného odůvodnění splňující nároky kladené na obsah odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu. Krajský soud tedy neshledal důvody pro zamítnutí či odmítnutí odvolání z formálních důvodů ve smyslu § 253 tr. řádu.
5. V rámci veřejného zasedání a z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost oddělitelného výroku o trestu, vůči němuž podané odvolání směřovalo, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nebyly odvoláním vytýkány, by krajský soud přihlédl, jen pokud by měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo odvolání podáno. Poté krajský soud dospěl k následujícím závěrům.
6. Řízení předcházející napadenému rozsudku proběhlo v souladu s trestním řádem a nebylo zatíženo podstatnými vadami. Nebyla porušena ustanovení zajišťující právo na obhajobu obžalovaného, jakož i ustanovení směřující k objasnění věci a upravující realizaci jednotlivých důkazů. Okresní soud postupoval podle § 2 odst. 5 tr. řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí. Takto prokázané jednání pak správně právně kvalifikoval jako přečin těžkého ublížení na zdraví podle § 147 odst. 1, odst. 2 tr. zákoníku. Obžalovaná navíc učinila u hlavního líčení prohlášení viny, které okresní soud přijal; podle § 206c odst. 7 tr. řádu pak skutečnosti uvedené v prohlášení viny nelze napadat opravným prostředkem.
7. Krajský soud doplnil dokazování o listiny předložené obžalovanou v rámci odvolacího řízení. Obžalovaná předložila zprávu ■■■■■. J■■■■■ N■■■■■, třídní učitelky syna obžalovaného, zprávu ■■■■■ a lékařskou zprávu dokladující zdravotní stav a zdravotní omezení syna obžalované.
8. Obžalovaná žádala odvolací soud o znovuposouzení otázky uloženého trestu, zejména trestu zákazu činnosti, když poukázala na své osobní a rodinné poměry. Žádala, aby daný trest ukládán nebyl a namísto něj byl uložen alternativní trest v pohodě trestu peněžitého, příp. trestu obecně prospěšných prací. Opětovně projevila lítost nad zraněním, které poškozené svým jednáním způsobila, a zmínila i nedorozumění, díky nimž ve výsledku ke konkrétnímu setkání s poškozenou a následné faktické pomoci poškozené nedošlo.
9. Krajský soud opětovně zhodnotil hlediska stanovená § 38 a §39 tr. zákoníku, tj. že při stanovení druhu trestu a jeho výměry je třeba mj. přihlédnout k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnosti jeho nápravy, a prostor pro zmírnění, resp. pro uložení jiného druhu trestu, s ohledem na okolnosti plynoucí z doplněného dokazování před krajským soudem shledal.
10. V první řadě je třeba zmínit, že krajský soud zcela sdílí úvahy okresního soudu, které jej vedly k uložení výchovného trestu odnětí svobody v kombinaci s trestem zákazu činnosti, který je obžalovanou napadán především. S ohledem na povahu trestné činnosti a její závažnost, způsobení těžké újmy na zdraví poškozené při dopravní nehodě v souvislosti s nedodržením povinnosti řidiče, je obžalovanou napadený druh trestu, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu

řízení motorových vozidel, pachatelům dané trestné činnosti běžně ukládán a v zásadě se tak okresním soudem uložený trest nejeví trestem nepřiměřeně přísným. Krajský soud však přihlédl k okolnostem vztahujícím se k osobě obžalované, resp. k jejím osobním a rodinným poměrům, které vyplynuly z důkazů, které obžalovaná předložila v rámci odvolacího řízení. Obžalovaná žádala o neuložení trestu zákazu činnosti zejména vzhledem ke zdravotnímu stavu svého nezletilého syna, který je vzděláván ve speciální škole, za pomoci asistenta pedagoga. Se synem bydlí ve vesnici vzdálené cca 30 km od sídla školy, přičemž syna do školy denně dováží, neboť přeprava veřejnou dopravou by trvala cca tři hodiny denně, což by syn nebyl schopen absolvovat a ona sama jinou možnost jeho přepravy nemá. Svá tvrzení doložila listinnými důkazy, kterými bylo prokázáno, že zdravotní obtíže nezletilého syna vyžadují stabilní a neměnné prostředí, přičemž ošetřující lékař konstatoval, že avizovaná změna by mohla pro nezletilého představovat značný adaptační problém, kdy není zřejmé, zda nezletilý zátěž dojíždění hromadnou dopravou zvládne, resp. zda tato zátěž nepovede k jeho emoční dekompenzaci.

11. Obžalovaná je držitelkou řidičského oprávnění od roku 1996 a vzhledem k záznamům v evidenční kartě řidiče je možné konstatovat, že se nejedná o řidičku opakovaně porušující dopravní předpisy. K nyní posuzovanému jednání se plně doznala, při hlavním líčení prohlásila svou vinu a projevila lítost, byť lze do jisté míry pochopit rozladění poškozené vztahující se k přístupu a chování obžalované po nehodě, které však lze, i dle krajského soudu, přičítat jistému nedorozumění z její strany a nezkušeností se situací, v níž se ocitla. Za daného stavu, zejména však vzhledem k rodinným poměrům obžalované a prokázaným specifickým potřebám jejího syna, dospěl krajský soud k závěru, že uložení napadeného trestu zákazu činnosti není v posuzovaném případě nezbytně nutné a tento trest lze výjimečně nahradit alternativním trestem.
12. Krajský soud tak z podnětu odvolání obžalované napadený rozsudek zrušil ve výroku o trestu zákazu činnosti a nově rozhodl tak, že obžalované uložil, vedle podmíněného trestu odnětí svobody, který nebyl obžalovanou napadán a zůstal tak nezměněn, peněžité trest 50 denních sazeb po 600 Kč, v celkové výši 30 000 Kč. Uložené tresty i co do své výše vystihují hlediska o ukládání trestu a odpovídají charakteru páchané trestné činnosti, okolnostem celého případu, ale i možností nápravy obžalované, její rodinné situaci i jejím prokázaným výdělkovým a majetkovým poměrům.
13. V ostatních výrocích, které nebyly odvoláním obžalované napadeny, zůstal rozsudek nezměněn.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obžalovaný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat dovolání.

Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání

opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Pardubice 13. září 2022

JUDr. Aleš Holík v. r.
předseda senátu

Zpracovala:
JUDr. Brigita Košinová